

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. Варна, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Николай Св. Стоянов
мл.с. Александър В. Цветков

като разгледа докладваното от Николай Св. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20233100500266 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.435, ал.2, т.7 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба на М. В. К., ЕГН*****, срещу постановление от 12.01.2023г. по изп. д. №20227170400662 на ЧСИ при ВОС Румяна Тодорова, **в частта** с което е оставена **без уважение** молбата на М. В. К. **за намаляване** на претендирания от вискателя по същото изп. дело адвокатски хонорар от 800лв. на 200лв.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания акт. Поддържа се прекомерност на възнаграждението. Моли се за отмяна на акта на ЧСИ в обжалваната част и намаляване на претендирания от вискателя по същото изп. дело адвокатски хонорар до 200лв.

В срока по чл.436, ал.3 от ГПК е постъпил отговор от насрещната страна, с който се изразява несъгласие с оплакванията и доводите в жалбата, която се счита неоснователна. Сочи се, че обжалваният акт на ЧСИ е законосъобразен и правилен, за което се излагат съображения. Моли се за потвърждаването на обжалваното постановление на ЧСИ.

Съдебният изпълнител представя мотивите си за обжалваните действия съгласно чл.436, ал. 3, изр.2 от ГПК.

При извършената служебна проверка съдът намира жалбата за редовна и допустима, тъй като е подадена в предвидения от закона срок, от надлежна

страна, срещу подлежащ на обжалване акт и съдържа изискуемите за нейната редовност реквизити, като отделно е надлежно администрирана, поради което следва да бъде разгледана.

За да се произнесе, съдът приема следното от **фактическа страна**:

Изпълнително дело №20227170400662 е образувано в кантората на ЧСИ Румяна Тодорова на 28.11.2022г. по молба на „Лина 09“ ЕООД, въз основа на изп. лист от 23.11.2022г., издаден по гр.д. №2130/2020г. по описа на ВОС, по силата на който М. К. е осъдена да заплати на вискателя сумата от общо 5689.92лв., като сторени съдебни разноски.

Към молбата за образуване на изп. дело е представено пълномощно за адвоката на вискателя, както и договор за правна защита и съдействие, който включва договорен адвокатски хонорар от 800лв. „за образуване и водене“ на изпълнително дело и признание на адвоката за получаване на последния.

В деня на образуване са разпоредени справки от ЧСИ и е изпратена ПДИ до длъжника, която му е връчена редовно по правилата на ГПК на 29.11.2022г.

На 15.12.2022г. е извършена справка в РБСС към БНБ и е наложен запор върху сметките на длъжника в БДСК.

На 10.01.2023г. е депозирано възражение от длъжника срещу размера на адв. възнаграждение на вискателя. Представени са доказателства за плащане на цялото задължението по изп. лист, директно по сметката на вискателя, още на 29.11.2022г., т.е. в деня на връчване на ПДИ.

С частично обжалваното постановление от 12.01.2023г. ЧСИ не е уважил възражението срещу размера на адвокатското възнаграждение на вискателя, което е връчено на длъжника по ел. поща на същата дата.

Жалбата е изпратена на 25.01.2023г. чрез куриер.

По съществото на жалбата, като взе предвид изложените в нея доводи и оплаквания, събраните по делото доказателства и приложимата нормативна за случая регламентация, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Отговорността за разноските в изпълнителното производство е уредена със специалните разпоредби на чл.79 от ГПК. При липса на изрична уредба в различен смисъл, общото правило на чл.78, ал.5 от ГПК намира приложение и в тези случаи. А съгласно т.2 от ТР №3/2017г. на ОСГТК на ВКС на обжалване по реда на чл.435, ал.2, т.7 от ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските, който по съдържание съставлява „постановление“ на изпълнителя по разноските.

Първият спорен въпрос в производството е за това дали при образуване на изпълнителното дело по молба на вискателя, на адвоката на последния се дължи възнаграждение само по чл.10, т.1 от НМРАВ или и такова по чл.10, т.2 вр. чл.7, ал.2 от НМРАВ, като по него настоящият състав намира следното: В чл.10, т.1 от НМРАВ е предвидено, че за процесуално

представителство за/при образуване на изпълнително дело, минималният хонорар е 200лв., а в т.2 от чл. 10 от Наредбата е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и за извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания, минималният хонорар е в размер на още $\frac{1}{2}$ част от съответното възнаграждение по чл.7, ал.2 от Наредбата. От съдържанието на тези разпоредби ясно се извежда, че възнаграждението по т.2 се следва при извършване на допълнителни (спрямо образуването) и същински действия, насочени към опосредяване принудителното събиране на паричните вземания, извън общите служебно дължими от съдебния изпълнител. Поради това подаването на молба за образуване на изпълнително дело с прилагане на изпълнителния титул по правило обосновава възнаграждение само по чл.10, т.1 от НМРАВ, както в настоящия случай.

Размерът на хонорара по чл.10, т.1 от НМРАВ следва да се определи в минималния предвиден, доколкото само по себе си образуването на изп. дело се изчерпва със сезиране на СИ с молба с приложен изпълнителен титул. При доброволно плащане след образуване на изп. дело, но в срока по чл.428, ал.1 от ГПК, на взыскателя се следва адвокатски хонорар, но в минимален размер, с оглед липсата на реални действия по принудително изпълнение. Именно такъв е и настоящият случай.

Следва да се обсъди и въпросът, дали последваща молба на взыскател, след образуване на изпълнителното дело, с която единствено е посочен начин (способ) за принудително изпълнение, обосновава хонорар и по чл.10, т.2 вр. чл.7, ал.2 от НМРАВ. Настоящият съдебен състав приема отрицателен отговор на този въпрос, освен ако конкретният случай не разкрива важни специфики. В случая подобна молба на взыскателя е подадена на 07.12.2022г., много след като е получил пълно доброволно плащане в самия ден на връчване на ПДИ, поради което отделно възнаграждение и по чл.10, т.2 вр. чл.7, ал.2 от НМРАВ не му се следва.

По изложените съображения оспореният акт на ЧСИ, в обжалваната част, следва да бъде отменен, като вместо него размерът на присъденото в полза на взыскателя по изп. дело адвокатско възнаграждение бъде намален до 200лв.

Разноски за производството пред ВОС не се претендират или следват.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на М. В. К., ЕГН*****, постановление от 12.01.2023г. по изп. д. №20227170400662 на ЧСИ при ВОС Румяна Тодорова, **в частта** с което е оставена **без уважение** молбата на М. В. К. **за намаляване** на претендирания от взыскателя по същото изп. дело адвокатски хонорар от 800лв. на 200лв., **като вместо него:**

НАМАЛЯВА **размера** на дължимото от длъжника М. В. К., ЕГН*****, в полза на взыскателя, адвокатско възнаграждение за правна

защита и съдействие по изп. д. №20227170400662 на ЧСИ при ВОС Румяна Тодорова, от 800лв. **на 200лв.**

Решението не подлежи на обжалване, на осн. чл.437, ал.4 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____